MIRZOVA VIZE

JOSEF PECINOVSKÝ

MIRZOVA VIZE

EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

MIRZOVA VIZE

FANTASTICKÁ EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2023
Cover © Lukáš Tuma, 2023
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0132-9 (print)

ISBN 978-80-278-1334-6 (ePub)
ISBN 978-80-278-1335-3 (mobi)
ISBN 978-80-278-1336-0 (pdf)

Tento román věnuji Jarku Mosteckému,
jemuž jsem Mirzovu vizi představil na Comic-Conu
v roce 2020. Netušil jsem, že se v tom okamžiku
setkáváme naposledy.

Tak pravil Mirza:

To, co vidím, je část věčnosti, která se nazývá čas. Měří se existencí Slunce od počátku světa až k jeho konci. Vidím most. Postupně jsem zjistil, že se skládá z více než sedmdesáti oblouků. K nim se přidá několik neúplných oblouků, které kdysi byly celé; celkově se počet oblouků blíží ke stovce. Když jsem ty oblouky počítal, génius mi prozradil, že kdysi se tento most skládal až z tisícovky oblouků, ale velká povodeň smetla převážnou část mostu, takže teď zbývá jen necelá desetina.

Nad každým koncem mostu se vznáší černý mrak. Po mostu vidím kráčet velké zástupy lidí. Na konci mostu padají lidé do velkého vodního přívalu, který pod ním teče. Ale na mostě existuje bezpočet propadel, a když na ně poutník šlápne, propadne se a ihned z mostu zmizí. Tyto nástrahy jsou nejhustěji rozmístěny na počátku mostu a mnoho z těch, kteří se sotva prodrali mračnem, už končí v propadlech. Později jsou propadla rozmístěna dále od sebe, ale na celém mostě nenajdeš místo, které by se dalo projít hladce a bez nebezpečí. Člověk, který šlápne na propadlo, se již nedokáže zachytit. A tak lidí na mostě stále ubývá, derou se životem vpřed a nevšímají si těch, kteří

šlápli vedle. Málokdo z lidí dokáže projít až k samotnému konci mostu, jen několika vyvoleným se podaří projít až k druhému mračnu.

Nikdo netušil, že 21. června 2034 se celý most zřítí.

Miliony let nic nenarušovalo masu sedimentů, jen tlak nadloží lisoval dříve mocné vrstvy do tenkých slojí a měkká hmota se měnila v tvrdý kámen, poslušna přírodních zákonů a gravitačních sil. To vše trvalo jen do té doby, dokud si řeka, které později začali říkat Colorado, neusmyslela obrátit svůj tok k západu a posléze i k jihu, a tak si začala prodírat cestu mezi horninami, tlakem kontinentálního driftu zvedanými vzhůru, a svou silou a energií vytvořila tu největší jizvu do povrchu planety, jakou bylo vůbec možné najít.

Agresivní eroze nahlodávala pevnou strukturu hornin, molekulu po molekule, zrníčko po zrníčku, a uvolněnou hmotu pozvolna odnášela směrem k oceánu. Tento jev, na pohled zcela nepostřehnutelný, během času postupně odplavil kubické kilometry horniny a obnažil tak víc než miliardu let geologické historie planety.

A pak, jednoho dne, kdy už příslušníci toho nejschopnějšího živočišného druhu, jaký tato planeta zrodila, objevili cesty na dno kaňonu, se odlomil velký kus skály a zřítil se o stovky metrů níže. Dlouho chodili kolem jenom ušatí jelenci, obývající tyto nehostinné prostory, prolézali kolem ještěrky i hadi, zemní veverky kutaly své nory, zaprášená vegetace svými dlouhými kořínky nasávala poslední zbytky vlhkosti, a z nebeských výšin na vše dohlíželi elegantní kondoři, plachtící nad propastí bez

jediného pohybu křídel. Až jednou jasný záblesk, odraz slunečních paprsků na stěně zvlhčené náhlým přívalovým deštěm, o několik desítek let později upozornil všímavé lidi na to, že se zde nachází něco neobvyklého.

Bylo třeba horolezecké výstroje, aby se mladý muž konečně po třech hodinách výstupu dostal na malý skalní výstupek. A tam ze svislé skály, hrozící každou chvíli zřícením, vykutal drobný úlomek kamenné hmoty, a pak další, a pak ještě jeden.

Když vše snesl dolů, ukázalo se, že z těch rozlámaných kousků lze sestavit lidskou lebku, s prázdnými očními důlky, s chybějící týlní kostí a se zbytky tří zubů. Na tom by nebylo nic divného, kdyby tyto zkamenělé ostatky nebyly nalezeny ve vrstvě prokazatelně dvě stě milionů let staré.

Příznačné je, že tento nález byl prohlášen za podvod a jeho objeviteli přinesl jen nepříjemnosti. Když se prokázalo, že o podvod nešlo, už tu nebyl nikdo, kdo by se tím mohl nebo chtěl zabývat.

Martin

Martin neměl hodinky ani kalendář, ale i kdyby je měl, nebyly by mu nic platné.

Mohl se tedy jen domnívat, že je den kratší, a usuzoval tak z toho, že stín na hodinách, které si zřídil nedaleko dolmenu, uháněl jako mezinárodní expres. No, tak rychle přece jen ne, ale nějaký rozdíl v pohybu tu byl. Nevšiml by si toho, kdyby pár dní před Velkým propadem neseřizoval sluneční hodiny na zdi místního kostela. Tyč vrhající stín uhnila a upadla, proto vylezl na žebřík a nasadil tam novou.

Přitom zjistil, že hodiny nejdou přesně, a musel upravit úhel tyče. Když studoval pravidla pro konstrukci slunečních hodin, podivil se, jak je to složitý mechanismus, pokud se od něj chce přesný výkon.

Teď si stavbou hodin krátil čas ve své nucené samotě.

Rok byl nepochybně stejně dlouhý jako dřív, ale Martin dosud nespočítal, kolik přesně uplyne těch krátkých dní, než Země oběhne jednou kolem Slunce.

I měsíc zlobil. Sice se řádně formoval do všech čtyř čtvrtí, ale byl přece jen o něco větší a spěchal oblohou, jako kdyby tančil kvapík. Pro stanovení času nebyl měsíc

podstatný, ale za temných nocí při novoluní Martin raději nevycházel.

Věděl, že v kalendáři by si měl udělat pořádek. Začal si podobně jako Robinson dělat zářezy do kmene stromu, ale po několika týdnech jeho strom vyvrátila prudká bouře a vodní příval odnesl povalený kmen kamsi daleko do pustiny. Martin tehdy zachránil jen holý život; ostatně nic víc kromě pár kousků oděvu a nože s sebou neměl.

Nechápal, jak se to stalo, že voda stoupla tak vysoko. Proč si jeho předchůdci zřídili dolmen v záplavové zóně? Ale co když je to tak, že v době, kdy se tady jeho předchůdci lopotili s půltunovými kameny, tu ještě žádná záplavová zóna nebyla?

Nedávno objevil umělou hráz nastavěnou z poražených kmenů. Znejistěl. Který živočišný druh v tomto světě převzal roli bobra? Raptoři to určitě nebyli.

Jinak to bylo pěkné místo, na pláních na jižní straně Sněžné. Rozhodně sem nezasahovaly chladné severní větry a Sněžná pochytala většinu srážek. I když tam až příliš zářilo slunce, nehrozilo takové nebezpečí od severních větrů. Z vrcholu Sněžné stále vlál mlžný praporek, jen za jasných prosluněných rán mohl zahlédnout její vrcholek, blyštící se proti modré obloze jako démant.

Byl pevně přesvědčen, že právě dnes je slunovrat. Slunce už od rána mířilo strmě vzhůru jako nikdy předtím.

V temných, jasných a bezměsíčných nocích dlouho studoval hvězdy, snažil se zapamatovat si jejich rozestavení na obloze a sám pro sebe si sestavoval souhvězdí.

Nepoznával jedinou hvězdu. Původně si myslel, že to jsou hvězdy jižní polokoule. Mýlil se, stejně jako v mnohém jiném. Tyhle hvězdy neznal. Ta modře zářící hvězda první velikosti by mohla být Vegou, o kus dál svítil velký

rudý bod, snad Betelgeuze, snad Rigel, snad cokoli jiného. Bylo to cizí nebe…

Nápisy vyryté do kamenné stély, vztyčené proti jeho dolmenu, naznačily, že kdykoli nastane slunovrat nebo rovnodennost, propadne se sem nový člověk.

Ještě nikdy neviděl propad. Dokonce neviděl ani svůj vlastní propad, protože byl tolik ohromen a tak šokován, že raději zavřel oči.

Během jeho pobytu na tomto místě Země oběhla kolem Slunce již dvakrát. Mělo tedy nastat osm propadů. Ten první potvrdila přítomnost jeho samotného. Ty další prohloubily pochybnosti.

Věděl také, že dva nebo tři příchozí propásl, než objevil ten pravidelný rytmus. Propad měl nastat vždy čtyřikrát ročně, a vždy měl dorazit jen jeden člověk. Právě tam, na vrchol Sněžné.

Konečně se rozhodl, že dnes musí být slunovrat.

A tak se o několik hodin později škrábal nahoru po svahu Kostí, až na hranici sněžných polí. Výš a ještě výš, takřka až na vrchol.

Tu a tam ho zneklidnil nějaký ten ptakoještěr. Vypadali ohromní, ale Martin věděl, že ti letouni neváží víc než pět kilo. Měli docela chutné maso. Dali se zahnat holí. Dnes ale dali pokoj. Když měli dostatek mršin, neotravovali pocestné.

Tady byl klíč k otázkám, které si kladl. Byl pevně odhodlán, že dnes si propad nenechá ujít.

Slunce doslova padalo k obzoru, jeho vlastní stín se prodlužoval z nicoty do bizarního útlého obra, a zbývalo zdolat ještě nejméně tři kilometry horské pláně. Tam, vysoko nad čarou věčného sněhu, zahlédl malý bod.

Stála tam Svatyně.

Svět

21. června 2034 byla středa.

Nejdelší den v roce. Martin jej prožil na cestě.

Když vystupoval z vozu, podíval se směrem k západu. Spatřil slunce zahalené do mlhavého oparu. Právě se dotklo čáry obzoru.

Necítil nic. Ani bolest, ani cokoli jiného. Kdyby zavřel oči, snad si žádné změny ani nevšiml.

Ale něco bylo jinak. Náhle pocítil chlad.

Slunce stálo zdánlivě stále na stejném místě, bylo i stejně velké, ale den jako kdyby se rozzářil. Zmizel mlhavý opar a obloha se pokryla jasnou modří. Věděl dobře, že tak krásnou modrou barvu v životě snad ještě nikdy nespatřil. Netušil, že se tím pohledem bude moci kochat po celý zbytek života.

Byl jinde.

Zmizela ulice, zmizely domy, zmizelo město, zmizela civilizace.

Martin stál vysoko na svahu hory. Hluboko pod sebou viděl do široka rozloženou krajinu, kterou neznal. Zdálo se, že pevnina tam dole je obklopená vodou, ale jistotu mít nemohl, tam na obzoru detaily splývaly. Pokud to ale byl ostrov, musel být větší než polovina Čech.

Na dosah ruky se do výšky dobrých dvaceti metrů tyčila drúza osamělých skal. Pohlédl opačným směrem, k horní části svahu. Tušil tam vrcholek hory, ale ten byl obklopen mlžným závojem, jak se na každou slušnou horu v pozdním odpoledni sluší.

Nohy měl zabořené do sněhu. V polobotkách to nebyl ten nejpříjemnější pocit, ale nebylo to téměř nic proti otřesu, který právě prožíval.

Zavřel oči a zatoužil být zpátky. Studený poryv větru ho vrátil do absurdní reality.

Přitiskl se ke skalní stěně a rozhlížel se.

O kus níž končila sněžná čára, za ní spatřil holou pláň a hluboko dole temně zelený val. Tundra? Les?

Sledoval slunce, jak nezvyklou rychlostí klouže kamsi hluboko do oceánu, a nebyl schopen pochopit, co se to stalo. Po pravdě řečeno, nepochopil to nikdy. Ohromením se dlouho nemohl pohnout, jen cítil své vlastní srdce, jak mu divoce buší, skoro až v krku, a on sám byl zahlcen jakýmsi zvláštním pocitem, v němž se mísil strach i zvědavost.

Znovu zavřel oči, aby se zbavil toho přeludu. To, co vidí, to je přece jenom virtuální realita. Stačí sejmout brýle a bude zpět ve svém městě. Ve svém světě…

Žádné brýle neměl. Stál přitisknut ke skále a rozhlížel se.

Pak pocítil večerní chlad.

Tato místa později pojmenoval. Stál vysoko na svahu Sněžné, nedaleko Svatyně. O několik set metrů výš se tyčil samotný vrcholek hory. Martin tušil, že je to kráter. Nikdy se tam nevydal.

A strmý sráz pod ním, to byl svah Kostí.

Brzy nastala temná noc, na obloze naskakovaly hvězdy jako ohnivé body, pokryly černou klenbu hustým popraškem, později doplněným závojem Mléčné dráhy. Po půlnoci vyšel měsíc v poslední čtvrti, velký jak polovina mlýnského kola, svítící jako obří lucerna. A Martin pochopil, že už nestačí jen se ptát – kde je. Musí se taky ptát – kdy. Octl se rozhodně v jiné době, ale nepochybně se nachází na rodné planetě. Měsíc je měsícem, jeho tvář je neměnná, stíny moří mají charakteristický tvar. A slunce je sluncem, to se nezměnilo vůbec. Okolní vzduch byl dýchatelný, a tak měl od počátku jistotu, že se neprodral červí dírou nikam do vesmíru. To kolem něj je pořád Země. Jenže je to Země v jiné době, tak vzdálená jeho vlastnímu času, že si to nedovede představit.

Neměl se nikdy dovědět, jak se sem dostal, a záhy pochopil, že nemá jedinou šanci, jak se dostat zpět.

Civilizace zmizela jako mávnutím proutku, zmizel i svět, který znal, zmizeli i lidé.

Martin tady byl – sám.

Pak udělal ten nejpřirozenější pohyb člověka 21. století. Sáhl do kapsy a podíval se na displej mobilního telefonu. Přístroj fungoval, ale nebyl tu žádný signál. A Martin tušil, že tu nikdy už žádný signál nebude. Chtěl tu věc zahodit, pak si to ale rozmyslel.

Udělal to nejrozumnější, co mohl. Celou noc se tiskl do spáry mezi skalami a třásl se zimou. Neodvažoval se kamkoli z tohoto místa odejít. Doufal, že to všechno je omyl a že si pro něj za chvíli přijdou, neustále se rozhlížel a hledal toho, kdo si s ním tak krutě zažertoval, když však na východě začalo nebe rudnout a den se přivalil jako blizard, Martin uvěřil své nejstrašlivější předtuše.

Sám v cizím světě. Cizinec na vlastní planetě.

Sám, bez jakýchkoli prostředků. Zbyly mu jen šaty, které měl na sobě. Sako, kalhoty, prádlo, košile a kravata, polobotky a ponožky. Zkontroloval, co má v kapsách. Klíče, peněženku, doklady, peníze. Nezdá se, že by cokoli z toho ještě někdy potřeboval. A mobilní telefon.

A má ještě nůž. Nevelký zavírací nůž. Má dvojí ostří a spirálu vývrtky. Nůž se může hodit, ale co tady s vývrtkou?

Byl sám, útočil na něj chlad, měl hlad a žízeň. Žízeň zahnal záhy, i v této době byl sníh složen z krystalků vody. Ale k jídlu se tu nabízely jen podivné rostliny, jež připomínaly trávu. Pak Martin pochopil, že to tráva není, jen nějaký zvláštní mech.

Je to vůbec Země?

Nevěděl, ale ta hvězda, která se v pravidelných intervalech objevovala na obloze, to bylo jistojistě Slunce. Anebo také ne?

Neměl jedinou možnost, jak si to ověřit.

Jediné, co ho na tomto místě ještě drželo, byla Svatyně. Tenkrát tomu skalnímu masivu ještě neříkal Svatyně, byly to pro něj jen skály. Snad doufal, že se tu ještě otevře tunel a on se bude moci vrátit zpět, ale zázraky se dějí jenom jednou… Už už chtěl odejít, když jeho oči jen na kratičký okamžik zabrousily na hladký pískovcový povrch.

A tu spatřil, že v kameni je cosi vyryto.

Jako kdyby mu do srdce vrazil dýku. Tolik se už smířil s myšlenkou, že je na tomto místě a v tomto světě sám, a teď je tu nápis. Před neurčitě dlouhým časem stál na stejném místě člověk, držel v ruce tvrdý předmět a cosi ryl do skály…

Mohl tu být právě tak včera jako před pěti lety. Ale to je jedno. Martin už věděl, že tady nebude sám.

Z nápisu zbyly žalostné zbytky, ale to nevadí, eroze mohla působit celá staletí. Oči přejížděly po neforemných písmenech zleva doprava. Posvítil si mobilem, rýhy byly zvýrazněny stíny. Bylo to marné. Poznal, že nápis je anglický, ale srozumitelné nakonec kromě slov *the* a *sun* zůstalo jen datum. Trochu ho zamrazilo. To datum totiž bylo včerejší…

2034/06/21…

Jistě, Američané nebo Angličané píšou datum naruby… Ale pokud tu někdo byl včera, měly by tu být po něm ještě jiné stopy než napůl nečitelný nápis. Martin chodil kolem, ale nenašel jedinou stopu. Pak se znovu podíval na nápis. Byl zvětralý, skoro nečitelný, a přesto je na něm včerejší datum. Jak je to možné? Proč by někdo vyrýval do skály nějaké datum z budoucnosti?

Pak spatřil další nápis, a pak ještě jeden. Pobyl u Svatyně ještě snad čtyři hodiny, aby přečetl všechno, co zde nedobrovolní turisté zanechali.

Napočítal dvaadvacet různých nápisů. Sedmkrát tam kdosi vyryl datum. Rozeznal zbytky jmen. Robert, Joshua, Jesus. A někdo také vzýval Krista a o kus dál četl jediné slůvko – POMOC.

Mráz ohromení jím pronikal skrz naskrz. Ale datum, to bylo vždy stejné – 21. červen 2034.

Našel arabštinu a čínštinu, dokonce i písmo, které vůbec neznal.

Byli tady všichni ti lidé včera? Opravdu včera? Jak je tedy možné, že nachází ten nejzvětralejší nápis tam, kam už nikdo rukou nedosáhne? Proč by kdo lezl tak vysoko? Vždyť na skále je ještě místa na psaní dost a dost.

Když se pak nad tím zamyslel, dostal neuvěřitelný nápad. Ve chvíli, kdy do té výšky ten člověk nápis vyrýval, to pro něj nebylo vysoko. Od té doby eroze odnesla okolní půdu a terén poklesl. Jak dlouho to mohlo trvat? Tisíc let? Nebo víc? Nevěděl, nebyl geologem.

Kde jsou všichni ti lidé? Kam odešli? Proč se sem nevrátili…?

Nevrátili se sem proto, že tady byli včera, a přece tak dávno?

Ještě chvíli stál a pak se rozhodl se rovněž podepsat. Otevřel nůž, ale uvědomil si, že to je jediné, co má, a že o něj rozhodně nechce přijít. Nůž se může kdykoli zlomit.

Sehnul se pro kámen. Ryl kusem čediče do pískovcové skály; nebylo to jednoduché. Nakonec se objevil čerstvý, a tedy mezi ostatními jasně zářící nápis.

„Hledám člověka. Čekám dole. Hledej kouř. Martin."

Napsal ta slova anglicky a doufal, že se sem občas někdo zatoulá. Pak chtěl ještě napsat datum, ale pochopil,

že by to bylo zbytečné. Napsal by jen totéž co ti, co tu byli dávno před ním. Pochopil, že datum ztratilo smysl.

Nechtěl v tomto světě být sám. To, co učinil, mělo menší naději na úspěch, než když trosečník hodil láhev do rozbouřeného moře. Ale musel to udělat, do smrti by si pak vyčítal, že něco zanedbal.

Ale – byl to vůbec pískovec?

Pak se pomalu vydal dolů po svahu.

Na první lidskou kostru narazil asi po kilometru. Tam, kde končila sněžná čára.

Vybělené kosti se povalovaly napůl zahrabané v půdě. Prázdným očním důlkem prorůstal ubohý keřík, velké hnáty byly polámané…

Kdysi tady zemřel člověk a nenašel se nikdo, kdo by ho pohřbil…

Na další kostru narazil Martin o padesát metrů dál. Tři žebra trčela ze země jako polámané laťky plotu. Ostatky byly zjevně mnohem starší, protože jinak tu zbyla už jen lebka. Páteř i hnáty s pánví kamsi zmizely.

Než sešel po svahu do údolí, už věděl, že této nesmírné stráni, zvedající se snad dva nebo tři kilometry nad rovinu, bude říkat svah Kostí. Brzy přestal kostry počítat. Nenašel jedinou, na které by byly jakékoli zbytky organických tkání. Všechny tu tedy ležely nesmírně dlouho.

Cosi mu říkalo, že sem všichni ti lidé přišli, stejně jako on, 21. června 2034. Všichni zde našli smrt.

Co je zahubilo? Hlad? Zima? Strach? Od každého jistě trochu. Ani Martinovi tu nebylo příjemně, ale brzy dokázal ty poházené ostatky kolem sebe nevnímat.

Které zvíře však dokázalo ohlodat stehenní kost tak, že na ní zbyly hluboké zářezy? Žijí v tomto světě šelmy? Jistě, pokud je to pořádný svět.

Zatím se neukázaly. Ale co když…

Martin nebyl ozbrojen. Čeká i jeho podobný osud? Kdyby si teď lev nebo tygr usmysleli udělat z Martina zákusek, přibude tu brzy další kostra, kterou ohlodají mrchožrouti, kroužící teď asi sto metrů vysoko nad krajem.

Jsou to podivní mrchožrouti. Rozhodně to nejsou supi, Martin neviděl letky, ale kožnaté blány tvořící křídla. Ti tvorové, co tady tak elegantně plachtí, nejsou ptáci. Tvar křídel je neobvyklý. Protáhlé šípy, jako u rogala…

Teď, teď se jeden z nich snesl níž.

Martin bezděčně vykřikl. Původně se nezdálo, že by mu ten tvoreček s rozpětím křídel ne větším než jeden metr měl nahnat strach.

Pak pochopil, že se v odhadu velikosti i vzdálenosti ošklivě mýlil. Ten létající tvoreček byl podstatně větší, než se mu zdálo, a právě složil svá blanitá křídla a řítil se k zemi jako sokol při lovu.

Těžko říct, zda byl útok myšlen vážně, Martin svou velikostí patrně nepředstavoval běžnou kořist, ale teď sebou raději hodil na zem, do zeleného povlaku vegetace, a nechal se poškrábat ostrými trny, než aby vystavil svou hlavu a záda této svérázné biologické zbrani.

Teprve když kolem prosvištěla blanitá křídla a tvor se opět vydal na oblohu, pochopil Martin nedozírnou propast, kterou se během jediné vteřinky propadl.

Právě na něj zaútočil ptakoještěr. Před očima se mu promítl záběr z filmu Cesta do pravěku a usoudil, že věta „Tady píšou, že se živí výhradně rybami“ je asi dost daleko od reality.

Pochopil, že na další pokus o odhad velikosti už nebude mít čas. Zoban připomínající svou strukturou krokodýlí tlamu se právě vzdaloval, ale jistě dojde brzy k novému náletu.

Měli všechny ty kostry na svahu na svědomí právě ptakoještěři? Vždyť úder tím zubatým zobanem do hlavy mohl člověka ochromit nebo i usmrtit…

A tu pochopil, že na otázku KDY dostal právě odpověď. Na ty ostatní nedostane odpověď patrně nikdy.

A zdá se, že zbyly už jen dvě otázky – PROČ a JAK?

Pak se zamyslel a doplnil ještě jednu – KDO?

Neklidně pozoroval hejno ptakoještěrů. Drželi se na distanc, ale byla jistě jen otázka času, kdy další z těch absurdních tvorů podlehne zvědavosti. A jak se zdá, v této krajině se dá jen těžko narazit na zdravotní středisko s plnou skříní dezinfekčních prostředků, s usměvavou sestřičkou a s lékařem ovládajícím šití. Každé zranění může znamenat sepsi a následnou smrt.

Neklidně si prohlédl ruce, trny na nich zanechaly stopy. Dva šrámy lehce krvácely. S tím se už nedá nic dělat.

Ale na ptakoještěra potřebuje něco lepšího než jen prosté zalehnutí.

Keřík, vyrůstající do výše hrudi, připomínal lísku. Dalo dost práce z něj vyříznout jednu větev a její vrcholek přiříznout do špičky. Výsledek byl uspokojivý. Během deseti minut si Martin vytvořil pravěkou zbraň. Docela slušný oštěp.

A co teď?

Nezbývá než sestoupit dolů, tady na svahu není bezpečno. Ale když se už konečně dostal na úpatí hory a slunce dosáhlo vrcholu své dráhy, pochopil, že ptakoještěři asi nebudou tím největším nebezpečím.

Téměř se mu zastavilo srdce, když narazil na kosti, které zjevně nebyly lidské. Trčely k obloze jako ulámané kmeny gigantických stromů. Každé žebro bylo silnější než Martinova noha. Tam, kde obluda padla, byl v nízkém porostu velký průsek – snad stopy smrtelného zápasu.

Martin pocítil, jak se mu obrací žaludek, a to nejen proto, že se z kostry linul neuvěřitelný zápach. Spatřil, jak po dosud neobraných kostech lezou obrovská hejna gigantického hmyzu, stonožek a podobné havěti. Jako kdyby celý ten živý koberec unisono mlaskal a chroupal ten nechutný pamlsek.

Snad čtyři metry na délku… Nevěděl, co to bylo za zvíře, ale musel doufat, že to byl býložravec. Něco už slyšel o sauropodech.

Chvíli Martin bezhlavě prchal, kostra zůstala daleko za ním.

Zastavil se. Ne, nesmí utíkat, musí se neustále v této krajině orientovat. Pravda, je tu za ním stále ta hora svítící k obloze zasněženou čepicí, ale třeba Svatyně na jejím temeni už není téměř viditelná. A přesto to bylo místo, které ho jako jediné úzce svazovalo s dosavadním životem. Jen a jen tam může najít nějakou možnost cesty k návratu.

Ale teď se konečně nacházel dole, na širé pláni pokryté kobercem nejrozmanitějšího rostlinstva, které se vytrvale snažilo z něj servat šaty. Na kůži naskakovaly pupence, které pálily hůř než kopřivy, a šrámy přestal počítat. Občas byla jednotvárnost plošiny narušena vodními oky a shluky keřů, zásobujícími okolí hmyzem a jinou havětí. Brzy přestal mouchy odhánět, mlčky trpěl a snažil se zmizet někam, kde ty mrchy nekoušou. Opodál rostly vysoké a rozložité stromy.

Martin nebyl biologem, proto nevěděl, kam toto rostlinstvo zařadit. Vůbec ze všeho nejvíc mu však celá tahle pláň připomínala africkou savanu. Až na to, že místo stád pakoňů se po ní producírují sauropodi, místo supů jsou tady ptakoještěři, místo much tse-tse deseticentimetroví komáři a místo lvů… Co tu žije vlastně místo lvů?

Ne, Martin nechtěl, aby i jeho kostra zůstala milníkem na cestě lidských omylů.

Proč vlastně všichni ti lidé zemřeli? Nepochybně sem byli odmrštěni podobně jako on. Také oni byli náhle vytrženi z prostředí, v němž pobývali celý život, a octli se tady, v této cizí a zjevně pravěké krajině.

Stalo se to také 21. června 2034?

Je to spiknutí, jinak si to vysvětlit nedokázal. Kdo to mohl spáchat. KDO? Kdo ho mohl vyslat v jediném zlomku vteřiny z jednadvacátého století do hlubin pravěku? A jak se zdálo, nejen jeho.

A opravdu je to kolem pravěk? Vždyť cesta časem je nemožná, aspoň to tvrdí Einstein i jeho následovníci. Pak to ovšem znamená, že toto je jiná planeta, jiný svět, kam ho cosi přeneslo. Svět, který se podobá pravěké Zemi.

Jsem tady jako pokusný králík? Jsem tady na dovolené nebo za trest?

Nic ho nenapadalo, neměl žádné vysvětlení. Jeho myšlenky těkaly ze strany na stranu, chvílemi propadal panice, chtěl, aby se probudil z toho děsivého snu, chtěl, aby…

Ne, nesmí nic chtít. Zatím chtěl jen přežít, to je, oč tu běží.

Proč si právě teď připomněl Hamleta? Protože má před sebou stejné dilema, ale vše se kloní k variantě NEBÝT.

Přežít.

Musí přežít.

Ať je to kdokoli, kdo to všechno způsobil, musí mu dokázat, že člověk se jen tak nevzdává.

Musí dokázat všem, kteří se proti němu spikli, všem, kteří se spikli proti těm mrtvým, jejichž kosti tu leží vybělené sluncem, že jeho něco hned tak nezlomí.

Zatím ještě byl naživu.

Žil snad i jen proto, že měl štěstí. Vydal se dolů po svahu Kostí zcela bezelstně. On na to nedoplatil, ti ostatní ano.

Teď ale musí přežít.

To štěstí ho však nemusí provázet dlouho.

Byl sám a bezbranný v cizí nepřátelské krajině, bez možnosti spojit se s jakýmkoli jiným člověkem. A měl hlad.

Opravdu tu byl sám? Opravdu tu nikde nebyl žádný jiný člověk?

Vždyť na svahu Kostí mohl vidět, že před ním se na toto místo dostaly desítky lidí…

Opravdu nikdo z nich nepřežil?

Proč vlastně vstoupil do tohoto světa tam vysoko na svahu, na hranici věčného sněhu? Proto, aby jej zahubil chlad? Ne, ne, ti, co jej sem dopravili, patrně chtěli, aby přežil. Aspoň z počátku. Proto jej tak trochu ochránili před místními predátory. Snad špatně přečetl jejich poselství, snad tam nahoře musel být jejich vzkaz. On však měl oči jen pro to, co do skály vytesali jeho předchůdci. Šel dolů stejně bezhlavě jako všichni ostatní, zvědavý a neopatrný.

Možná že tam nahoře bylo i něco jiného. Třeba tam nechali zásoby, třeba tam byly i jiné nápisy. Proč tak bezhlavě opustil to místo? Přece ho sem neposlali jen proto, aby zahynul?

Co když se právě teď, v této chvíli, objevuje u Svatyně další nešťastník a nachází toto místo opuštěné? Martin by měl společníka, a zatím bloudí tady dole, daleko a zcela nesmyslně. Tady na pláni ho čeká jen smrt.

Musí vyrazit nahoru, dojít zpátky ke Svatyni, a tam nahoře je třeba počkat, až se objeví někdo další. Vždyť je zcela nepravděpodobné, že právě on by měl být posledním, kdo se na toto místo dostal. To přece odporuje

všem teoriím pravděpodobnosti. Jenže – někdo poslední být musel…

Prodíral se křovím, pot mu stékal z čela v celých potocích, oči měl zahlcené slaným proudem. Vůbec si neuvědomoval, že jeho oblek už je zcela rozedrán. Kůže plná puchýřů nesnesitelně svědila.

Hleděl před sebe, tam, kde začínala čára pralesa. Když se ohlédl, spatřil svah Kostí. Nesmírně daleko. A Svatyně je tam nahoře, tu už není vidět.

Vzdal to. Ne, teď už se nedokáže vrátit, vrcholek hory je teď pro něj nedostupný. Tři týdny, to je termín, který stanovil sám sobě. Potom tam musí vyšplhat zpět a prozkoumá Svatyni do detailu. Bude lépe připraven. Zanechá lepší vzkaz.

Obešel bahnité jezírko. Kdyby to bylo ve dvacátém století a v Africe, mohl by si být jist, že se zde setká s krokodýly. Jaké překvapení však skýtá tato namodralá hladina? Martin neměl nejmenší chuť to zjišťovat. Na břehu, mezi trsy rostlin, které připomínaly rákosí, postávalo několik ptáků na vysokých nohách. Měli velké tlusté zobáky a nepatrná křídla.

Znamená to, že se dostal do doby křídové? Vždyť teprve v této době se jasně oddělila větev ptáků od jejich předchůdců, dinosaurů.

Cosi těžkého se valilo mezi travinami. Martin neviděl, co to je, o to lépe to však viděli ptáci. Rozběhli se a zmizeli kdesi v porostu keřů.

A Martin viděl, že to nebyli ptáci, ale drobní ještěři se štíhlým krkem a štíhlýma nohama.

Jednou se z nich vyvinou ptáci, ale ještě je brzy. Vždyť už mají peří!

Martin strnul na místě a čekal, až se neznámé nebezpečí zase odvalí. Jakmile však prchli opeřenci, veškerý pohyb kolem laguny ustal. Kdyby teď Martin pokračoval

původním směrem, nepochybně by na neznámého predátora narazil.

Místo na ještěrech by si dravec pochutnal na něm. Tu radost mu Martin nedopřeje.

Obešel jezírko opačným směrem, i když věděl, že si takto prodlužuje cestu o stovky metrů.

A tu, aniž si uvědomil nějakou změnu, zjistil, že je noc.

Den byl krátký, úžasně krátký. Nebo se mu to jen zdálo, jak se kolem něj překotně valil proud událostí a dojmů?

Vládu tmy prožil na stromě, mezi nejrůznější havětí, která se neosvědčila jako nejlepší společnost. Občas měla chuť jej vypít, ale naštěstí nikoli sníst.

Nezamhouřil oka.

Aby mu nebylo tak smutno, zapnul mobil a hrál si do ucha písničky.

Když se konečně rozbřesklo do neobyčejně chladného rána, zjistil, že se nedaleko od něj pohybuje několik pahorků.

Teprve po chvíli poznal, že je to stádo drobných dinosaurů podobných brontosaurům, ale nebyli delší než čtyři metry. Jejich dlouhé krky se kroutily různými směry jako sloní choboty. Jistě, jednu kostru takového zvířete potkal na svahu Kostí, tam se mu zdála být gigantická. Pokud jsou toto největší představitelé místní fauny, snad se ani nebylo čeho bát. Ale kde jsou býložravci, jsou i šelmy…

Sklouzl z větve, opatrně obešel stádečko, aby je nepoplašil, a vydal se dál. Kam? Existuje tady nějaký cíl? Ne, nemá tady zatím žádný cíl.

Chce jen přežít, a proto musí jíst.

Chce přežít, a proto se musí nějak bránit.

Chce jen přežít, a proto se musí chránit proti chladu.

Jaká to samozřejmost. Ale v roce 2034…

Po chvíli našel stopy, které stádečko zanechalo. Byly velké asi jako sloní ťápoty. Byly však z jedné třetiny plné vody, o níž usoudil, že by mohla být čistá.

Zahnal žízeň, s hladem to zatím bylo jiné.

Brzy ztratil směr. Četné stromy mu zakryly výhled na svah Kostí. Slunce toho dne nevyšlo, zůstalo zahaleno za mraky a brzy se z šedé oblohy spustil hustý a vytrvalý déšť.

Našel úkryt v malé jeskyňce, když se předtím o tento prostor musel poprat s malým, ale přece jen drzým ještěrem. Teprve potom, když potvůrka prchla, si Martin uvědomil, že jej neměl zahánět, ale zabít. K čertu s veškerým humanismem, tady přežije jen ten, kdo je silnější. A jemu tady utekly kamsi do kraje přinejmenším tři kilogramy masa. Dobrého masa.

Kdyby mu někdo ještě předevčírem řekl, že se bude těšit na syrové ještěří maso, měl by jej za blázna. Dnes už byl ochoten věřit všemu. Jenže neměl ani maso, ani ještěra, jen hlad. A taky oštěp. Zatím se o něj jen opíral.

A nezbylo mu než si utáhnout opasek, když mu začaly padat kalhoty.

A pršelo a pršelo. Takže vody měl dost, ale to bylo vše.

Má nějaký smysl zůstávat tady v této jeskyňce? Copak mu vadí nějaká voda, která padá shůry? Vždyť je to jedno, až vyjde slunce, opět uschne.

Vyšel ven, na déšť.

Ohlédl se a spatřil to, co mu předtím uniklo.

Vchod do jeskyňky byl hranatý. Dva ploché kameny byly postaveny svisle a na nich vodorovně ležel třetí. Musel vážit víc než dvě stě kilo.

Vtrhl znovu dovnitř.

Ta jeskyňka měla obdélníkový tvar, o ploše asi dva krát jeden metr. Světlo sem dopadalo jedině vchodem, ale tam vzadu, tam viděl nějaký otvor…

A stěna tam byla černá. Černá proto, že byla ohořelá.

Kde by se také vzala jeskyňka v této rovině?

Konečně potkal člověka, i když to bylo trochu jinak, než si představoval.

Smůla byla v tom, že onen člověk byl na tomto místě snad před desítkami let. Prostě se minuli. Ale svědectví o jeho pobytu zde zůstalo.

Přespal uvnitř stavení, které si zřídil člověk. Dalo by se říct, že je to dolmen. Muselo se to stát dávno, protože zvenku se zdálo, že z terénu se zvedá jen malý pahrbek pokrytý rostlinstvem, ale zcela nepochybně se jednalo o lidské obydlí.

Musel jen doufat, že nebude sám. Kamenný přístřešek mu dal naději.

Večer opět zapnul mobil a přehrával si některé skladby. Pak usnul. Ráno zjistil, že mobil už neožije, baterie se vybila. Položil ho dozadu na kamenný výstupek, přístroj spadl na zem. Mávl nad tím rukou a nechal ho ležet.

Když pak vyšel ven a porozhlédl se kolem, zjistil, že podobných stavení je tu šest, rozložených do půlkruhu. Celá osada?

Mohl doufat jen chvíli, že tu ještě někoho najde, ale když prozkoumal ohniště a pohozené kosti, poznal, že už uplynulo přinejmenším několik let od chvíle, kdy si tu někdo neznámý opékal maso.

Zavrhl myšlenku, že by si maso dokázal opékat nějaký ten sauropod. Jistě, existovala teorie o tom, že dinosauři překročili hranici barbarství a evolucí dali vzniknout bytosti nadané rozumem. Ale nikde o tom neexistoval jediný důkaz. Ani tady ne.

Museli tu tedy být lidé.

Kdysi tu tedy žili lidé…

Krev se mu hrnula do hlavy, adrenalin pracoval. Pořád si opakoval tu myšlenku.

Byli tu lidé, ne jen jeden člověk!

Odešli, nebo…

Co to znamená *nebo*, zjistil brzy, když nahlédl do ostatních příbytků. Našel opět kostry.

Ale současně tu byl jeden příbytek, v němž se mohl usadit. Tady bude v bezpečí před každým predátorem.

Jen ne před lidmi.

Ale ti tady nejsou.

Martin je bude hledat…

Lovec

Nepotkal nikoho. Zdálo se, že je úplně sám v celém tom zatraceném, prašivém světě, mokrém a bahnitém, plném hmyzu a vlhkého vedra. Společnost mu dělali ptakoještěři a raptoři. Stáda malých sauropodů se někam stáhla, malí dravci táhli za nimi.

Déšť ustal. Okolí jeho obydlí se lesklo loužemi a kypělo životem. Kaluže se hemžily pulci a pijavicemi, vzduch byl prosycen pestrobarevným hmyzem třepetajícím blanitými křídly a naplněn neutuchajícím bzukotem. Z každého listu stékaly krůpěje vody, hrající v zapadajícím světle duhovými barvami.

Ale Martin neměl žádný smysl pro poezii barevného světa.

Martin měl hlad.

Zahnal žízeň, našel obydlí, ale nepřežije, pokud nesežene potravu. Ti lidé, co tady kdysi žili a také tady zemřeli, dokázali postavit kamenná stavení. Museli tady žít. Něco tedy jedli.

Co asi?

Dolmen stál na nevelké planině obklopené vytáhlými stromy. Podobají se palmám. Rostou na nich také kokosy?

Klopýtal vlhkou krajinou, nedbal nebezpečí, které mu hrozilo od neznámých dravců, nevnímal ptakoještěry kroužící mu nad hlavou. Díval se do korun stromů a hledal plody. Byl zklamán, protože nic podobného kokosovým ořechům tam neviděl. Tady ty nízké zavalité keříky s kmenem tlustým jako otesánek dávaly plody podobné šiškám. Snad měly uvnitř chutná semena, ale Martin není veverka, aby se k nim prokousal.

A dole u země se krčí drobné keříky podobné vřesu, a všude kolem je zeleno. Je to opravdu tráva? Martin není botanik, tak ta stébla bude za trávu považovat. Porost místy vysoký až po kolena, někde až do pasu.

A pak spatřil opět stádečko nevelkých ještěrů. Volným krokem prošla kolem desítka štíhlých krků a mířila k jezírku. Martinovi se rozsvítilo.

Ani zelenina, ani ovoce, ani obilí, ani ořechy.

Maso.

Musí se stát lovcem, musí se stát masožravcem, aby přežil.

Musí se naučit zabíjet.

Jeho kudlička byla směšná zbraň. Potřeboval by něco jako sekeromlat, ale když konečně našel kus kamene, nevěděl, jak by jej přidělal k topůrku. Ostatně vyrobit nějaké topůrko bylo v této době pokroucených klacků mimo jeho schopnosti.

Ale vždyť má přece oštěp! Vyrobil si ho tam nahoře, na svahu Kostí. Tady dole ho odhodil a zapomněl na něj.

Objevil to, co dokázal už pračlověk. Měl víc rozumu, víc teoretických předpokladů. Pračlověk měl zkušenosti.

Když se vydal za kořistí s oštěpem v ruce, po několika hodinách pochopil, že si z něj ty malé opeřené mrchy dělají legraci. Nedokázal se přiblížit ani k jedné z nich, a když se pokusil oštěpem hodit, zesměšnil se před celou přírodou.

A tak roztrhal na kusy sako, stejně bylo vedro a k ničemu je nepotřeboval. Natrhal z něj dlouhé pruhy a navázal je na sebe.

Pak na ještěří stezku nastražil čtyři oka.

Stáhl se do své boudičky a čekal.

Minula noc.

Nepokojná, hvězdnatá, jasná, rušná noc. Plná zvuků, které Martin neznal, ale které se bude muset naučit znát. Plná tajemných stínů, tajemných šelestů, noc nemilosrdných lovců. Tady není místo pro člověka.

Ráno se přihlásilo vlhkým chladem a tichem.

Martin opatrně kráčel pravěkou krajinou a vyhýbal se hlubokým jámám plným vody. Nedomýšlel raději, jak tyto prohlubně vznikly.

A pak se dostal na místo, kde včera nechal nástrahu.

Spatřil tam jakési hemžení. Skutečně, do oka se chytil malý ještěr. Bohužel, nebyl tu sám. Kolem něj se shlukly přinejmenším čtyři další exempláře téhož rodu a hodovaly na svém nehybném druhovi.

Martinovi se nalila vztekem krev do tváře.

Konečně měl šanci zahnat ten neskutečný hlad, a takové malé neduživé potvory se tady budou krmit na jeho účet.

Vykřikl. S potvůrkami to ani nehnulo.

Hodil kamenem a zasáhl. Jeden tvoreček se svíjel v bolestech, ostatní pokračovali dál ve své nechutné hostině.

Martin překonal strach a vyrazil vpřed. Oštěp se konečně stal vraždící zbraní.

Tihle ještěři se ještě naučí, co to je strach z člověka, pokud jsou přinejmenším stejně chápaví jako zvěř v evropských lesích.

Tytéž potvory, které se mu tak úspěšně vyhýbaly, jako kdyby teď přišly o rozum. Co způsobilo změnu chování? Přítomnost potravy?

Jedna rána, druhá, třetí. Všichni tři opeřenci klesají k zemi s probodeným tělem. Dva znehybněli, jeden se snaží uniknout. Další rána úspěšně dokončila dílo. Teď ještě dorazit toho, kterého zranil kámen. Nepodařilo se. Ten jediný dokázal zmizet.

V mžiku tu byl Martin sám se třemi mrtvými ještěry a jedním napůl sežraným.

Napůl sežraného ještěra nechal ležet. Přestože měl obrovský hlad, asi by nedokázal žvýkat a přitom přemýšlet o tom, že se krmí zbytky z ještěří hostiny.

Úlovek si nesl hrdě domů. Každý vážil jen asi tři kila, jako větší zajíc.

Tam, pod kamennou střechou, složil svou kořist na zem. Prohlížel si, co to vlastně přinesl. Nebyli velcí, snad jen necelý metr dlouzí i s ocasem, a masa na nich nebylo určitě víc než na králíkovi. Mršina ležela na zemi s otevřenýma očima a s rozevřenou tlamou plnou ostrých zubů. Jeden z prstů na zadní noze byl vztyčený, až připomínal malý kinžál. Musí to být děsivá zbraň. Byli to tedy masožravci. Martin si uvědomil, že by měl lovit býložravce, ale tu myšlenku vzápětí zahnal.

A pak si připomněl Jurský park, který viděl kdysi jako dítě. Tam byly podobné potvory velké skoro jako člověk, a pěkně nebezpečné. Velociraptoři? Tohle byla jejich miniaturizovaná odnož. Martin jen doufal, že ti větší si žijí někde na opačném konci světa.

Neměl oheň, jen kapesní nůž. Jemnou kůži rval malým ostřím i nehty a cítil, jak mu mezi prsty vytéká krev.

Krev byla horká, měla vyšší teplotu než lidské tělo. Jsou tedy skutečně teplokrevní. Ne jako savci, ale jako ptáci…

Pak už neměl žádné myšlenky na to, že by cokoli zkoumal. Jeho zuby se zakously do syrového ještěřího masa.